

Maria Kuutti

Anna
ja
Elvis
kylpylässä

Kuvittanut Katri Kirkkopelto
Elviksen piirrokset Ilmari Kettunen

Karisto
Hämeenlinna

Teksti © Maria Kuutti ja Karisto / Kustannusosakeyhtiö Otava

Kuvitukset © Katri Kirkkopelto ja Ilmari Kettunen

Graafinen suunnittelu Katri Kirkkopelto

ISBN 978-951-1-41039-3

LOMASUUNNITELMIA

Meidän piti lähteä lomamatkalle Italiaan, mutta menimmekin Imatran kylpylään. Pettymys ei ollut niin iso kuin voisi luulla. Olin jo tottunut tällaiseen.

Meidän perheeseen kuuluu minun lisäksi isä, äiti ja kaksi veljeäni. Veljieni nimet ovat Ilari ja Veikko. Ilari on 12-vuotias, Veikko vasta vauva. Minä olen Anna ja olen kohta kahdeksan.

Sokerina pohjalla on mummo, joka on isäni äiti. Mummo ei oikeastaan asu meillä, mutta hän on meidän kanssamme niin usein, ettei eroa juuri huomaa. Äiti kehottaa joskus mummoa ”kaikella ystävyydellä” käymään välillä kotonaankin, vaikkapa kastelemassa kukkia. Mummo huitaisee silloin vain kädellään ja kertoo siirtyneensä jo aikoja sitten muovikukkiin,

kun on näin meneväistä sorttia. Silloin äiti vilkaisee isää, joka katselee kattoa.

Syy lomasuunnitelmien muutokseen oli tällä kertaa se, että perheemme säästötilillä oli yllättävän vähän rahaa. Hetken äiti ja isä tuijottelivat noloina toisiaan, kunnes äiti tunnusti: hän oli ostanut nettikaupan alennusmyynnistä verhoja ja vähän muutakin. Yksi löytö oli koriste-esine, jonka päällä mummo juuri istui. Mummo ponnkaisi ylös yllättävän ketterästi ollakseen jo ikivanha ja valitti:

– Ai, peppuun sattuu!

Heti, kun koristeporo oli poissa mummon takalistosta, ei pakotustakaan enää tuntunut. Ilahtuneena mummo esitti vähän robottitanssia.

Esiteltyään erilaisia huippuhalpoja koriste-esineitä ja tyynyjä äiti näytti lopulta siltä, ettei hänellä ollut enää mitään tunnustettavaa. Katseet siirtyivät isään. Isä katseli ikkunasta ulos ja yritti kiinnittää kaikkien huomion lintulaudalla keikkuvaan oravaan. Ketään ei kiinnostanut. Vähän ajan päästä isä luovutti ja huokaisi.

Hänkin oli käyttänyt säästötilin rahoja, kun oli innostunut pelaamaan netissä pokeria.

– Minun poikani, tokaisi mummo ylpeänä mutta vakavoitui sitten, kun huomasi äidin ilmeen. Äiti näytti samanlaiselta kuin mainoksen ummetuksesta kärsivä nainen.

Ilari huudahti:

– Teidän rahankäytössä ei ole mitään järkeä! Jos säästötililtä ottaa vähän väliä rahaa, se ei enää ole säästötili.

Ilari luuli tietävänsä kaikista asioista kaiken.

Minä sen sijaan yritin ymmärtää äitiä ja isää. Eikö kaikille ole joskus käynyt karkkikaupassa niin, että rahaa tulee tuhlattua enemmän kuin on aikonut? Ainakin minulle on käynyt niin. Sen jälkeen rahani riittivät vain halpoihin tarroihin, jotka annoin Ilarille synttärilahjaksi NHL-konsolipelin sijasta.

Minä kysyin, mihin me sitten menisimme pääsiäislomalla. Myös mummo louskutti odottavasti tekohampaitaan.

Äiti ja isä sanoivat, että heidän pitäisi miettiä

asiaa vielä. Juuri silloin Veikko, meidän perheen vauva, parkaisi. Äiti sai hyvän syyn livistää paikalta. Isä jäi tuijottamaan pöytää.

– Mitä jos kaikki kirjoittaisivat oman ehdotuksensa paperille ja sitten voittaja arvottaisiin? Niin me aina koulussakin tehdään, kun meillä on sijainen, joka ei tiedä, mikä tunti on seuraavaksi, ehdotin.

Isä näytti toiveikkaalta ja totesi, että se on ehkä hyvä idea. Kaikkien pitäisi kuitenkin ehdottaa vain Suomessa olevia kohteita nyt, kun rahaa oli vähän.

Minä tiesin heti, mitä kirjoittaisin omaan lappuuni: Linnanmäki. Olin viimeksi käynyt siellä joskus pikkulapsena tosi kauan sitten. Mummokin näytti tietävän heti, mitä ehdottaa. Ilari sanoi, että hänelle oli ihan sama, mihin hän meidän kanssamme menisi. Matka olisi Ilarista kuitenkin ”tosi nihkeä”.

Niinpä arvonta suoritettiin minun ja mummon ehdotusten välillä. Isä nosti minun lappuni ja luki ääneen:

– Linanmäki!

Ilari sai hysteerisen naurukohtauksen.

– Yks ei osaa vieläkään kirjoittaa, vaikka on jo ekalla!

– Osaan varmasti kirjoittaa paremmin kuin sä! Eikä me nyt olla koulussa, puolustauduin.

Mummo lohdutti, että tämä oli varmaan ensimmäinen kerta, kun kirjoitin Linnanmäki, enkä siksi osannut kirjoittaa sitä oikein. No, ei se kyllä ollut ensimmäinen kerta, mutta mummon sanat lohduttivat silti vähän.

Silloin isä muisti, että Linnanmäki aukeaa vasta toukokuussa. Me emme siis voisi mennä sinne vielä pääsiäislomalla.

Mummo repesi:

– Minä voitin, minä voitin!

Mummo alkoi tanssia outoa tuuletustanssia, jollaista olin nähnyt joskus jalkapalloilijoiden esittävän: Hän kyykistyi ja veivasi käsillään ilmaa. Sitten hän lopetti veivaamisen mutta pyssytteli kyykyssä. Odotimme kaikki kiinnostuneina, mitä tapahtuisi seuraavaksi. Valitettavasti

äiti tuli paikalle ja auttoi mummon istumaan.
Isäkin palasi taas aikuiseksi.

– Rauhoitu, äitikulta. Muista sydämesi!

Mummo istuutui alas selkäänsä pidellen
mutta ei malttanut olla tuulettamatta vielä ker-
ran, kun isä luki hänen lapustaan:

– Imatran kylpylä.

ÄITI EI PIDÄ IMATRASTA

Äiti katsoi hölmistyneenä isään.
– Mitä Imatran kylpylästä?

– Me menemme sinne pääsiäislomalla, selitti isä.

– Siis Imatralle?

Äiti vaikutti jotenkin pettyneeltä. Mummo kertoi haaveilleensa Imatran kylpylästä aina siitä asti, kun naapurin Ritva kehui kylpylän hoitoja.

– Suorastaan rehvasteli niillä, jos minulta kysytään, lisäsi mummo vielä.

Äiti näytti siltä, ettei mummolta kysytty nyt yhtään mitään.

– Eikö meidän rahat muka riitä mihinkään muuhun? varmisteli äiti vielä. Isä sanoi, että kylpylälomaankin saisi menemään sievoisen summan.

Mummo valitti, ettei äiti koskaan pitänyt hänen ehdotuksistaan. Äiti kurtisteli kulmiaan.

– Nyt mummokulta kyllä muistaa väärin, äiti väitti.

Mummon alaleuka alkoi vapista.

– Entäs sitten juhannuksena 1995? Olisin halunnut katsoa Kulkurin valssin, mutta sinä vaadit vain uutuuslehvaa! mummo intti.

– Mitä uutuuspeffaa? kysyin. Minusta oli todella mielenkiintoista, että äiti oli vaatinut mummolta uutta takapuolta.

Isä sanoi kuitenkin, että olin kuullut väärin: mummo puhui uutuselokuvasta eli -leffasta. Mielenkiintoni sammui heti. Äiti puolustautui, että he olivat katsoneet Kulkurin valssin kaikkina muina vuosina paitsi juhannuksena 1995.

Mummo näytti siltä kuin olisi päässyt vasta vauhtiin. Entä sitten vuonna 2002, kun mummo ehdotti, että voisi muuttaa äidin ja isän luokse auttaakseen vauvanhoidossa? Eikö äidillä vain silloinkin ollut ollut jotain sitä vastaan?

– Nyt tytöt rauhoitutaan! karjaisi isä.